

[Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen.] arbejdsvederlag for udførelsen af det arbejde og de hverv, der må betragtes som led i stillingen. Der er ved overgangen til et aftalesystem noget selvmodsigende i ved siden af de aftalte lønninger at opretholde et system med honorarer m. v. for arbejde, som kan udføres tjenstligt. Det nuværende system med honorarer, sportler etc. er udbygget gennem en lang årrække. Disse honorarer m. v. ydes i vid udstrækning for arbejde, som naturligt kunne henlægges som tjenstligt arbejde uden særskilt vederlæggelse. Regeringen har derfor iværksat en minutløs gennemgang af alle honorarer, sportler, og hvad andre tillægsordninger der findes. Det er herefter kun tanken at yde særskilt vederlag for sådant arbejde, som ikke kan kræves udført som tjenstligt arbejde af den, der hidtil har udført det, eller af en eller flere andre i vedkommende styrelse eller institution.

Jeg kan oplyse, at ministeriet for statens lønnings- og pensionsvæsen i dag har tilskrevet samtlige ministerier og styrelser med henblik på denne sanering. I denne cirkulærskrivelse, hvoraf genpart er fremsendt til lønningsudvalget, udbeder ministeriet sig fra de enkelte ministerier detaljerede oplysninger om samtlige faste ydelser, der ved siden af den egentlige løn findes inden for vedkommende ministeriums forretningsområde. Det er i cirkulærskrivelsen nøje præciseret, at der ønskes oplysning om såvel finanslovhonorarer, honorarlignende vederlagsordninger, andre faste vederlags- eller sportelordninger m. v. som øvrige faste vederlag. Også den sidste gruppe er stærkt specificeret, og jeg finder det værd at understrege, at oplysningerne skal meddeles for samtlige hverv, til hvilke medarbejdere er udnævnt eller indstillet af deres ministerium, og hvad enten statskassen eller andre afholder vederlaget.

Såfremt det arbejde, for hvilket der hidtil er ydet vederlag, ikke menes at kunne udføres som tjenstligt arbejde, ønskes en nærmere begrundelse herfor.

Indsendelsen af materialet er naturligvis gjort afhængig af lovforslagets ophøjelse til lov. Jeg forventer, at materialet vil fremkomme meget hurtigt efter vedtagelsen. Besvareelserne vil derefter tilgå lønnings-

rådet, og jeg regner med i god tid inden den 1. april 1970 at modtage rådets indstilling.

Når honorarsaneringen er gennemført, vil det vise sig, at det store flertal af tjenestemændene næppe har fået nogen lønfremgang af større omfang, og en del må have personlige tillæg til udligning af lønmedgang. Det har i forslaget været nødvendigt at medtage en særlig bestemmelse om sådanne personlige tillæg. Når der kan forekomme så forskelligartede resultater, må det ses i lyset af, at den reform, der nu ligger på folketingets bord, og som først er fuldt gennemført med honorarsaneringen, er den mest gennemgribende, der endnu er foretaget. Det er langtfra således, at der er en ensartet fremgang til alle tjenestemænd eller i det mindste til alle inden for hver lønningsklasse. Jeg nærer tillid til, at vi efter reformens gennemførelse vil have en lønfastsættelse, som i væsentligt højere grad end i dag imødekommer kravene til en rimelig aflønning.

Det er selvsagt meget væsentligt, at der nås en ud fra alle synspunkter rimelig aflønning af tjenestemændene. Kommissionen opstiller den målsætning, at tjenestemændenes ansættelsesvilkår skal være i balance med ansættelsesvilkårene på tilsvarende områder i den øvrige del af samfundet. Regeringen er ganske enig heri.

Der har i tidligere tjenestemandsløvgivning naturligvis været en forudsætning om en vis parallelitet i ansættelsesvilkårene. Specielt lovgivningen fra 1958 hviler på sådanne forudsætninger. Erfaringerne siden da har vist, at forsømmes hensynet til en sådan balance, bliver resultatet enten, at staten ikke i fornødent omfang kan rekruttere arbejdskraft til at løse de opgaver, der henlægges til staten, eller at rekrutteringen i hvert fald ikke kan ske på tjenstemandsvilkår.

Jeg er glad for, at kommissionen i sin indledning til 3. delbetænkning så stærkt har understreget dette forhold og har gjort det helt klart, at hvis det er staten, der skal kunne vælge formen for ansættelsen af sine medarbejdere, så kræver det, at de mulige former er konkurrencedygtige. Således har det — i hvert fald på visse områder — ikke været gennem de senere år, og ingen kan være i tvivl om, at forsyndel-